

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ**

ΤΡΙΤΟ ΤΜΗΜΑ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 17 Μαρτίου 2022, με την ακόλουθη σύνθεση: Ασημίνα Σαντοριναίου, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Τμήματος, Γεωργία Παπαναγοπούλου και Νικολέτα Ρένεση, Σύμβουλοι, Αικατερίνη Σπηλιοπούλου και Φωτεινή Πούλιου, Πάρεδροι με συμβουλευτική ψήφο.

Γενικός Επίτροπος της Επικρατείας: Χαρίκλεια Ζάχου, Επιτροπέουσα Πάρεδρος, που αναπληρώνει νομίμως τον κωλύμενο Γενικό Επίτροπο της Επικρατείας.

Γραμματέας: Αντωνία Σαρλά, υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Για να δικάσει την με Α.Β.Δ. ... έφεση του ... του Ιωάννη, κατοίκου ..., ο οποίος παραστάθηκε κατά τη συζήτηση με την από ... δήλωση του άρθρου 231 παρ. 1 του ν. 4700/2020, του πληρεξούσιου δικηγόρου του Κωνσταντίνου Ανδριόπουλου (Α.Μ. Δ.Σ. Θεσσαλονίκης 7114).

κατά του Ελληνικού Δημοσίου, νομίμως εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Οικονομικών, ο οποίος παραστάθηκε διά της Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Στελιανής Κουστουμπάρδη,

για την ακύρωση α) της ... πράξης του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Συντάξεων Υπαλλήλων ΟΤΑ, ΝΠΔΔ και Ειδικών Κατηγοριών του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, και β) κάθε συναφούς, προηγούμενης ή επόμενης, πράξης ή παράλειψης της Διοίκησης.

Το νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου με την επωνυμία «Ηλεκτρονικός Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης (e-Ε.Φ.Κ.Α.)», όπως μετονομάστηκε ο «Ενιαίος Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης (Ε.Φ.Κ.Α.)» (άρθρο 51Α του ν. 4387/2016, Α' 85, όπως προστέθηκε με το άρθρο 1 του ν. 4670/2020, Α' 43), που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νομίμως από τον Διοικητή του, παραστάθηκε διά της αυτής Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε, το Δικαστήριο άκουσε:

Την Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους που ζήτησε την απόρριψη της έφεσης.

Την Επιτροπέουσα Πάρεδρο στη Γενική Επιτροπεία της Επικρατείας, η οποία πρότεινε την παραδοχή της έφεσης.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση, το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη εξ αποστάσεως κατ' άρθρο 295 παρ. 2 του ν.4700/2020.

**Αφού άκουσε την εισήγηση της Συμβούλου Γεωργίας Παπαναγοπούλου και
Μελέτησε τα έγγραφα του φακέλου
Σκέφθηκε κατά τον νόμο**

1. Με την κρινόμενη έφεση, όπως αναπτύσσεται με το από ... νομίμως κατατεθέν υπόμνημα, ο εκκαλών πολιτικός συνταξιούχος, τέως δημοτικός υπάλληλος, που αποχώρησε με αίτησή του από την ενεργό υπηρεσία στις ..., με συνολική συντάξιμη υπηρεσία από έτη 33-06-01, ζητεί την ακύρωση της ... πράξης του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Συντάξεων Υπαλλήλων ΟΤΑ, ΝΠΔΔ και Ειδικών Κατηγοριών του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους κατά το μέρος που με αυτήν του κανονίστηκε σύνταξη μειωμένη κατά 42/267, από ..., επομένη της εξόδου του από την υπηρεσία κατά την οποία είχε συμπληρώσει το 60ο έτος της ηλικίας του και είχε θεμελιώσει συνταξιοδοτικό δικαίωμα βάσει υπερεικοσιπενταετούς υπηρεσίας στις Κατά το μέρος αυτό η ως άνω έφεση, για την οποία έχει κατατεθεί το προσήκον παράβολο (βλ. το ..., Σειράς Α, έντυπο γραμμάτιο του Ελληνικού Δημοσίου), έχει ασκηθεί εμπροθέσμως και νομοτύπως, συνεπώς πρέπει να γίνει τυπικώς δεκτή και να κριθεί στην ουσία, ενώ κατά το μέρος που στρέφεται κατά κάθε συναφούς, προηγούμενης ή επόμενης, πράξης ή παράλειψης της Διοίκησης, είναι απορριπτέα ως αόριστη και ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης.

2. Στο άρθρο 4 παρ. 1 του Συντάγματος, σύμφωνα με το οποίο «οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου», καθιερώνεται όχι μόνο η ισότητα των Ελλήνων ενώπιον του νόμου αλλά και η ίση μεταχείριση αυτών εκ μέρους του νομοθέτη. Επομένως, όταν ο κοινός νομοθέτης ρυθμίζει ουσιαδώς όμοια πράγματα, σχέσεις ή καταστάσεις και κατηγορίες προσώπων, υποχρεούται να μη μεταχειρίζεται τις περιπτώσεις αυτές κατά τρόπο ανόμοιο, εισάγοντας εξαιρέσεις και κάνοντας διακρίσεις, εκτός εάν η διαφορετική μεταχείρισή τους δεν είναι αυθαίρετη αλλά επιβάλλεται από λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημόσιου συμφέροντος, η συνδρομή των οποίων υπόκειται, κατά το άρθρο 93 παρ. 4 του Συντάγματος, στον έλεγχο των δικαστηρίων. Με την παράγραφο 2 του άρθρου 4 του Συντάγματος, σύμφωνα με την οποία οι Έλληνες και οι Ελληνίδες έχουν ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις και η οποία αποτελεί ειδικότερη εκδήλωση της κατά την παράγραφο 1 του ίδιου άρθρου γενικής αρχής της ισότητας στον τομέα της κοινωνικής θέσης και της νομικής αντιμετώπισης των σχέσεων των δύο φύλων, αφενός μεν απαγορεύεται η δημιουργία άνισων καταστάσεων και η διαφοροποίηση του περιεχομένου των επί μέρους δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των πολιτών, τόσο μεταξύ τους όσο και έναντι της Πολιτείας, βάσει της διαφοράς του φύλου, αφετέρου δε επιβάλλεται η παροχή ίσων δυνατοτήτων και ευκαιριών και στα δύο φύλα για την ανάπτυξη της προσωπικότητάς τους και την ελεύθερη συμμετοχή τους στην κοινωνική, οικονομική, πολιτική και πολιτιστική ζωή του τόπου (άρθρο 5 παρ. 1 του Συντάγματος). Εξάλλου, κατά την παράγραφο 2 του άρθρου 116 του Συντάγματος δεν αποτελεί διάκριση λόγω φύλου η λήψη θετικών μέτρων για την προώθηση της ισότητας μεταξύ ανδρών και γυναικών, ενώ το Κράτος υποχρεούται να μεριμνά για την άρση των ανισοτήτων που υφίστανται στην πράξη, ιδίως σε βάρος των γυναικών. Εξ αυτών παρέπεται ότι κατ' εξαίρεση επιτρέπεται η ευνοϊκότερη μεταχείριση της γυναίκας, εφόσον όμως τούτο επιβάλλεται από λόγους που ανάγονται είτε στην ανάγκη μεγαλύτερης προστασίας της, ιδίως σε θέματα μητρότητας, γάμου και οικογένειας (άρθρο 21 παρ. 1 του Συντάγματος), είτε σε καθαρά βιολογικές διαφορές που επιβάλλουν τη λήψη

ιδιαίτερων μέτρων ή τη διάφορη μεταχείριση ενόψει του αντικειμένου της ρυθμιζόμενης σχέσης, πάντοτε όμως εντός των ακραίων ορίων πέρα από τα οποία η σχετική ρύθμιση αντίκειται στο κοινό περί δικαίου αίσθημα, είτε στην ανάπτυξη της ισότιμης συμμετοχής της στην κοινωνική, οικονομική και δημόσια ζωή. Τέλος, αν θεσπιστεί με νόμο δικαιολογημένη ειδική ρύθμιση για ορισμένη κατηγορία προσώπων και αποκλειστεί από τη ρύθμιση αυτή, κατ' αδικαιολόγητη δυσμενή διάκριση, άλλη κατηγορία προσώπων, ως προς την οποία συντρέχει ο ίδιος λόγος που δικαιολογεί την ειδική αυτή μεταχείριση ή αν δεν υφίστανται ουσιώδεις μεταξύ των δύο κατηγοριών διαφορές που δικαιολογούν την ευμενή υπέρ της μίας εξ αυτών μεταχείριση, η διάταξη αυτή είναι, κατά το μέρος που εισάγει τη δυσμενή αυτή διάκριση, ανίσχυρη ως αντισυνταγματική. Προς αποκατάσταση δε της συνταγματικής αρχής της ισότητας, πρέπει να εφαρμοστεί και για εκείνους, σε βάρος των οποίων έγινε η δυσμενής διάκριση, η διάταξη που ισχύει για την κατηγορία υπέρ της οποίας θεσπίστηκε η ευνοϊκή ρύθμιση (ΕλΣυν Ολ. 317/2020 όπου και μειοψηφία, 743/2018, 1268/2018, 1807/2014, 3439, 3128, 44/2009 κ.ά.). Και τούτο διότι, εάν τα δικαστήρια περιορίζονταν να κηρύξουν μόνο την αντισυνταγματικότητα της διάταξης που εισάγει τη δυσμενή διάκριση χωρίς να μπορούν να επεκτείνουν τη ρύθμιση και υπέρ εκείνων που υπέστησαν τη διάκριση αυτή, θα παρέμενε η αντισυνταγματική ανισότητα και θα καθίστατο άνευ ουσιαστικού περιεχομένου η αιτούμενη δικαστική προστασία (ΕλΣυν Ολ. 317/2020). Εξάλλου, με τις – ταυτόσημες – διατάξεις του άρθρου 141 της Συνθήκης του Άμστερνταμ και ήδη του άρθρου 157 στην ενοποιημένη απόδοση της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κάθε κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης υποχρεούται να εξασφαλίζει την εφαρμογή της αρχής της ισότητας στις αμοιβές ανδρών και γυναικών για όμοια εργασία ή για εργασία ίσης αξίας, εμπίπτει δε στο πεδίο εφαρμογής τους και το συνταξιοδοτικό σύστημα που θεσπίζεται με τον Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, δοθέντος ότι η σύνταξη που χορηγείται κατά τις διατάξεις του Κώδικα αυτού είναι «αμοιβή», κατά την έννοια των προαναφερόμενων άρθρων. Η απαγόρευση κάθε διάκρισης μεταξύ ανδρών και γυναικών καταλαμβάνει και τον καθορισμό διαφορετικών προϋποθέσεων περί ηλικίας ή διαφορετικών κανόνων περί ελάχιστης προαπαιτούμενης υπηρεσίας – αναλόγως του φύλου – για τη χορήγηση συντάξεων σε δημοσίους πολιτικούς ή στρατιωτικούς υπαλλήλους που τελούν σε απολύτως όμοιες ή παρόμοιες καταστάσεις (βλ. ΔΕΕ απόφ. της 26^{ης} Μαρτίου 2009, C- 559/07, Επιτροπή Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά Ελληνικής Δημοκρατίας, ΕλΣυν Ολ 317/2020, 1833/2019, 1807/2014, 44/2009).

3. Ο Κώδικας Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων (ΚΠΣΣ, π.δ. 169/2007, Α' 210) ορίζει στο άρθρο 1: «1. Ο τακτικός δημόσιος υπάλληλος που λαμβάνει κάθε μήνα μισθό από το Δημόσιο Ταμείο ή από άλλους ειδικούς πόρους δικαιούται σε ισόβια σύνταξη από το Δημόσιο Ταμείο: α) Αν απομακρυνθεί με οποιονδήποτε τρόπο από την υπηρεσία και έχει εικοσιπενταετή πλήρη πραγματική συντάξιμη υπηρεσία. (...)» και στο άρθρο 56, όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο πριν την αντικατάστασή του από 1.1.2011 με το άρθρο 6 παρ. 2 β' του ν. 3865/2010: «1. Για την καταβολή της σύνταξης των υπαλλήλων, που υπάγονται στην συνταξιοδοτική προστασία του Δημοσίου, θεσπίζεται ηλικία συνταξιοδότησης, η οποία ορίζεται ως εξής: α) Για όσους θεμελιώνουν δικαίωμα σύνταξης μέχρι 31η

Δεκεμβρίου 1997 (...) β) Για όσους θεμελιώνουν δικαίωμα σύνταξης από 1ης Ιανουαρίου 1998 και μετά, καθώς και για όσους προσλήφθηκαν για πρώτη φορά στο Δημόσιο από 1ης Ιανουαρίου 1983 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1992, το πεντηκοστό (50ο) έτος της ηλικίας συμπληρωμένο, για μητέρες που έχουν ανήλικα ή σωματικώς ή πνευματικώς ανίκανα παιδιά, κατά ποσοστό πενήντα τοις εκατό (50%) και άνω ή για γυναίκες με ανίκανο σύζυγο κατά ποσοστό εξήντα επτά τοις εκατό (67%) και άνω, το πεντηκοστό όγδοο (58ο) έτος συμπληρωμένο για τις λοιπές γυναίκες και το εξηκοστό (60ο) έτος της ηλικίας συμπληρωμένο προκειμένου για τους άνδρες. Το κατά το προηγούμενο εδάφιο πεντηκοστό όγδοο (58ο) έτος ηλικίας των γυναικών και το εξηκοστό (60ο) έτος ηλικίας των ανδρών αυξάνεται από 1ης Ιανουαρίου 1998 και μετά κατά ένα εξάμηνο για κάθε ημερολογιακό έτος μέχρι τη συμπλήρωση του εξηκοστού (60ου) έτους για τις γυναίκες και του εξηκοστού πέμπτου (65ου) έτους για τους άνδρες, ο δε υπάλληλος θα ακολουθεί το όριο ηλικίας, που ισχύει κατά το χρόνο, που θεμελιώνει το δικαίωμα σύνταξης. (...) 2. [όπως η παράγραφος αυτή ίσχυε μετά την αντικατάστασή της με την παρ. 6 του άρθρου 1 του ν. 3029/2002 (Α' 160)] α. Η καταβολή της σύνταξης των πολιτικών υπαλλήλων της προηγούμενης παραγράφου, οι οποίοι αποχωρούν από την υπηρεσία λόγω παραίτησης ή για άλλους λόγους πριν από τη συμπλήρωση της ηλικίας συνταξιοδότησης, αναστέλλεται μέχρι τη συμπλήρωση της ηλικίας αυτής. Μετά τη λήξη της αναστολής αρχίζει η καταβολή της σύνταξης, αναπροσαρμοσμένης με όλες τις αυξήσεις που έχουν χορηγηθεί μέχρι την έναρξη της καταβολής της. β. Από 1ης Ιανουαρίου 2003 η σύνταξη των γυναικών, που θεμελιώνουν δικαίωμα σύνταξης μετά την 1η Ιανουαρίου 1998, μπορεί να καταβληθεί μετά τη συμπλήρωση του πεντηκοστού πέμπτου (55ου) έτους της ηλικίας, μειώνεται όμως κατά το 1/267 του ποσού αυτής, για κάθε μήνα που υπολείπεται από την έναρξη καταβολής της, μέχρι τη συμπλήρωση της κατά περίπτωση ηλικίας συνταξιοδότησης. Από 1ης Ιανουαρίου 2003, η σύνταξη των ανδρών υπαλλήλων, που θεμελιώνουν δικαίωμα σύνταξης μετά την 1η Ιανουαρίου 1998, μπορεί να καταβληθεί μετά τη συμπλήρωση του εξηκοστού (60ου) έτους της ηλικίας, μειώνεται όμως κατά 1/267 του ποσού αυτής για κάθε μήνα, που υπολείπεται από την έναρξη καταβολής της και μέχρι τη συμπλήρωση της κατά περίπτωση ηλικίας συνταξιοδότησης. (...)». Οι ως άνω διατάξεις του άρθρου 56 του ΚΠΣΣ αντικαταστάθηκαν από 1.1.2011 με το άρθρο 6 παρ. 2 β' του ν. 3865/2010 (Α' 120/21.7.2010), στην παρ. 11 του οποίου ορίζονται τα εξής: «Οι διατάξεις των παραγράφων 1 έως και 9 του άρθρου αυτού δεν έχουν εφαρμογή για όσα από τα πρόσωπα που αναφέρονται σε αυτές θα έχουν θεμελιώσει δικαίωμα σύνταξης μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2010, σύμφωνα με τις οικείες διατάξεις της συνταξιοδοτικής νομοθεσίας του Δημοσίου, όπως αυτές ισχύουν κατά την ημερομηνία δημοσίευσης του νόμου αυτού σε συνδυασμό με τις διατάξεις της παραγράφου 10. Για τα πρόσωπα αυτά εξακολουθούν να ισχύουν όσα προβλέπονται από τις αντικαθιστώμενες ή καταργούμενες διατάξεις, κατά περίπτωση, τόσο για τη θεμελίωση δικαιώματος σύνταξης όσο και για τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης, καθώς και για τον τρόπο υπολογισμού της σύνταξης τους. (...)».

4. Από τις προπαρατεθείσες διατάξεις συνάγεται, μεταξύ άλλων, ότι για τους άνδρες υπαλλήλους που θεμελιώνουν συνταξιοδοτικό δικαίωμα από 1.1.1998 μέχρι

31.12.2010, θεσπίζεται ως ηλικία συνταξιοδότησης το 60ο έτος της ηλικίας τους, αυξανόμενο, από την ημερομηνία αυτή και μετά, κατά ένα εξάμηνο για κάθε ημερολογιακό έτος μέχρι τη συμπλήρωση του 65ου έτους της ηλικίας τους. Αντίθετα, για τις γυναίκες υπαλλήλους ο συνταξιοδοτικός νομοθέτης επιφυλάσσει ευνοϊκότερη μεταχείριση και, ειδικότερα, για μεν τις μητέρες υπαλλήλους που έχουν ανήλικα ή ανίκανα τέκνα ή ανίκανο σύζυγο θεσπίζει ως όριο ηλικίας το 50ο έτος, χωρίς οποιαδήποτε προσαύξηση, για δε τις λοιπές γυναίκες το 58ο έτος, αυξανόμενο, κατά τα ανωτέρω οριζόμενα για τους άνδρες, μέχρι τη συμπλήρωση του 60ου έτους. Η διαφορετική αυτή συνταξιοδοτική μεταχείριση μεταξύ ανδρών και γυναικών και μάλιστα τόσο αυτών που τελούν σε ειδικές συνθήκες (μητέρες με ανήλικα ή ανίκανα παιδιά ή γυναίκες με ανίκανο σύζυγο) όσο και των λοιπών που δεν τελούν σε τέτοιες συνθήκες, συνιστά δυσμενή διάκριση των πρώτων έναντι των δευτέρων με μόνο κριτήριο το φύλο τους, η οποία δεν δικαιολογείται από λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημοσίου συμφέροντος ή από λόγους που ανάγονται στην ανάγκη μεγαλύτερης προστασίας των γυναικών σε θέματα μητρότητας, γάμου και οικογένειας ή σε καθαρά βιολογικές διαφορές που επιβάλλουν τη λήψη ιδιαίτερων μέτρων υπέρ αυτών. Και τούτο, διότι κατά το μέρος που με τις συνταξιοδοτικές αυτές ρυθμίσεις σκοπείται η προστασία της οικογένειας και των παιδιών δεν επιτρέπεται η διαφορετική μεταχείριση των δύο φύλων, δοθέντος ότι και οι δύο γονείς έχουν τις ίδιες υποχρεώσεις και τα ίδια βάρη στο πλαίσιο της ανατροφής των τέκνων τους, αλλά και της λειτουργίας και της ενότητας της οικογένειας. Η θέσπιση, άλλωστε, διαφορετικής ηλικίας συνταξιοδότησης με βάση το φύλο ούτε από καθαρά βιολογικές διαφορές μεταξύ τους δικαιολογείται, αφού δεν συναρτάται με διαφορετικό προσδόκιμο ζωής, ούτε συνιστά θετικό μέτρο για την προώθηση της ισότητας μεταξύ των δύο φύλων και την άρση τυχόν υφιστάμενων ανισοτήτων σε βάρος των γυναικών, αφού με τον τρόπο αυτό δεν διευκολύνονται οι γυναίκες στη συνέχιση της επαγγελματικής τους δραστηριότητας, ούτε αποκαθίστανται τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν αυτές στην επαγγελματική τους σταδιοδρομία αλλά απλώς τίθενται σε ευνοϊκότερη θέση έναντι του άλλου φύλου με τη δυνατότητα συνταξιοδότησης σε μικρότερη ηλικία σε σχέση με τους άνδρες. Επομένως, οι ως άνω διατάξεις, με τις οποίες θεσπίζεται μικρότερο όριο ηλικίας για τη συνταξιοδότηση των γυναικών, αντίκεινται στη συνταγματική αρχή της ισότητας και πρέπει, προς αποκατάσταση της ίσης μεταχείρισης των δύο φύλων, να τύχουν εφαρμογής και στους άνδρες υπαλλήλους (βλ. ΕλΣυν Ολ. 3434/2009, 44/2009). Οι ίδιες διατάξεις είναι, περαιτέρω, αντίθετες και στο άρθρο 141 της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ήδη 157 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με συνέπεια να πρέπει, για λόγους τήρησης των επιταγών του άρθρου αυτού για την ίση μεταχείριση των δύο φύλων για όσο χρονικό διάστημα διατηρείται σε ισχύ η δυσμενής αυτή διάκριση σε βάρος των ανδρών, ως δικαιολογούμενη κατά την αντίληψη του εθνικού νομοθέτη από κοινωνικούς λόγους, να επεκταθούν και στους άνδρες υπαλλήλους οι ευνοϊκότερες ρυθμίσεις που ισχύουν για τις γυναίκες (βλ. ΕλΣυν πρώην II Τμ. 604/2017, 2260, 790/2016).

5. Στην υπό κρίση υπόθεση, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα ακόλουθα: Ο εκκαλών, ο οποίος γεννήθηκε στις ..., διορίστηκε σε μόνιμη θέση

Κλάδου ΤΕ Πολιτικών Υπομηχανικών του Δήμου ... με την ... απόφαση του Δημάρχου (ΝΠΔΔ ...), αποχώρησε δε από την υπηρεσία κατόπιν παραίτησης στις ..., ήτοι την επομένη της συμπλήρωσης του 60ου έτους της ηλικίας του. Με την ... πράξη του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Συντάξεων Υπαλλήλων ΟΤΑ, ΝΠΔΔ και Ειδικών Κατηγοριών του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους κανονίστηκε σε αυτόν σύνταξη με βάση συνολική συντάξιμη υπηρεσία από έτη 33-06-01, ορίστηκε δε η σύνταξη πληρωτέα από ..., ήτοι την επομένη της εξόδου του από την υπηρεσία, αλλά μειούμενη κατά 1/267 για κάθε μήνα που υπολειπόταν από την έναρξη της καταβολής της μέχρι την ημερομηνία συμπλήρωσης της νόμιμης ηλικίας συνταξιοδότησής του (... χρονολογία συμπλήρωσης του 63ου και ½ έτους της ηλικίας του), ήτοι μειωμένη κατά 42/267, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1 παρ. 6 του ν. 3029/2002. Με την ένδικη έφεση ο εκκαλών ζητεί, επικαλούμενος την παραβίαση των διατάξεων του άρθρου 4 παρ. 1 και 2 του Συντάγματος, τη μεταρρύθμιση της ανωτέρω πράξης προκειμένου ολόκληρη η σύνταξή του (και όχι τμήμα αυτής) να οριστεί πληρωτέα από την επομένη της αποχώρησής του από την υπηρεσία (...), οπότε και είχε ήδη συμπληρώσει το 60ο έτος της ηλικίας του, κατ' εφαρμογή των διατάξεων που αφορούν τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης των γυναικών.

6. Με τα δεδομένα αυτά, εφόσον ο εκκαλών, διορισθείς ως μόνιμος υπάλληλος ΟΤΑ κατά το έτος ..., θεμελίωσε συνταξιοδοτικό δικαίωμα με εικοσιπενταετή συνολική συντάξιμη υπηρεσία το έτος ..., δηλαδή πριν από τις ..., εμπίπτει καταρχήν στα όρια ηλικίας που ορίζονταν για τους άντρες με τις διατάξεις της περ. β της παρ. 1 του άρθρου 56 του ΚΠΣΣ, όπως αυτές ίσχυαν πριν την αντικατάστασή τους από 1.1.2011 με το άρθρο 6 παρ. 2 περ. β' του ν. 3865/2010. Σύμφωνα, ωστόσο, με όσα έγιναν δεκτά στη σκέψη 4 της παρούσας, ενόψει του ότι οι διατάξεις αυτές δημιουργούν αδικαιολόγητα άνιση μεταχείριση μεταξύ των δυο φύλων, πρέπει προς αποκατάσταση της αρχής της ισότητας να εφαρμοστεί και για τον εκκαλούντα το όριο ηλικίας συνταξιοδότησης που ισχύει για την αντίστοιχη κατηγορία γυναικών, για την οποία ορίζεται ως κατώτατο όριο ηλικίας συνταξιοδότησης το 58ο και ως ανώτατο το 60ο έτος, στο οποίο εμπίπτουν, ενόψει της σταδιακής ανά εξάμηνο από 1.1.1999 αύξησης του κατώτατου ορίου, όσοι θεμελίωσαν συνταξιοδοτικό δικαίωμα από το 2002 (βλ. ΕλΣυν ΙΙ Τμ. 604/2017, 2260/2016) και εντεύθεν. Δοθέντος, επομένως, ότι ο εκκαλών γεννήθηκε στις ..., συμπλήρωσε το 60ο έτος της ηλικίας του στις ... και αποχώρησε από την υπηρεσία λόγω παραίτησης στις ..., η κανονισθείσα σε αυτόν σύνταξη πρέπει να οριστεί πληρωτέα από την επομένη της αποχώρησής του από την υπηρεσία, στις ..., και δη ακέραιη και όχι απομειωμένη κατά 1/267 για κάθε μήνα που υπολείπεται έως τη συμπλήρωση του 63ου και ½ έτους της ηλικίας του, όπως μη νομίμως ορίστηκε με την προσβαλλόμενη. Το επιπρόσθετο, όμως, αίτημα του εκκαλούντος να υποχρεωθεί το εφεσίβλητο Ελληνικό Δημόσιο να του καταβάλει νομιμοτόκως το ποσό των διαφορών που θα προκύψει μεταξύ της πλήρους σύνταξης που όφειλε να λάβει και της ήδη καταβαλλόμενης σε αυτόν μειωμένης, τυγχάνει απορριπτέο, προεχόντως, λόγω του διαπλαστικού χαρακτήρα του ένδικου βοηθήματος της έφεσης (βλ. άρθρο 114 παρ. 2 του ν. 4700/2020, ΕλΣυν Τρίτο Τμ. 901/2022, 591, 449, 448, 447/2021).

7. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η ένδικη έφεση πρέπει να γίνει δεκτή και να μεταρρυθμιστεί η προσβαλλόμενη πράξη ώστε να οριστεί η σύνταξη του εκκαλούντος πληρωτέα, χωρίς οποιαδήποτε μείωση, από Περαιτέρω, πρέπει να διαταχθεί η απόδοση στον εκκαλούντα του κατατεθέντος παραβόλου, κατ' εκτίμηση δε των περιστάσεων να απαλλαγεί το εφεσίβλητο Ελληνικό Δημόσιο από τα δικαστικά έξοδα του εκκαλούντος (άρθρα 310 παρ. 1 και 314 παρ. 3 του ν.4700/2020, αντιστοίχως).

Για τους λόγους αυτούς

Δέχεται την έφεση.

Μεταρρυθμίζει την ... πράξη του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Συντάξεων Υπαλλήλων ΟΤΑ, ΝΠΔΔ και Ειδικών Κατηγοριών του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους και ορίζει ολόκληρη τη σύνταξη του εκκαλούντος πληρωτέα από ..., κατά τα αναφερόμενα στο σκεπτικό.

Διατάσσει την επιστροφή του κατατεθέντος παραβόλου στον εκκαλούντα.

Απαλλάσσει το Ελληνικό Δημόσιο από τα δικαστικά έξοδα του εκκαλούντος.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στις 6 Οκτωβρίου 2022, σε τηλεδιάσκεψη κατ' εφαρμογή του άρθρου 295 παρ. 2 του ν.4700/2020.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΑΣΗΜΙΝΑ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΥ

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΑ ΠΑΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΑΝΤΩΝΙΑ ΣΑΡΛΑ

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του Δικαστηρίου στις 17 Νοεμβρίου 2022.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΑΣΗΜΙΝΑ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΥ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΑΝΤΩΝΙΑ ΣΑΡΛΑ